

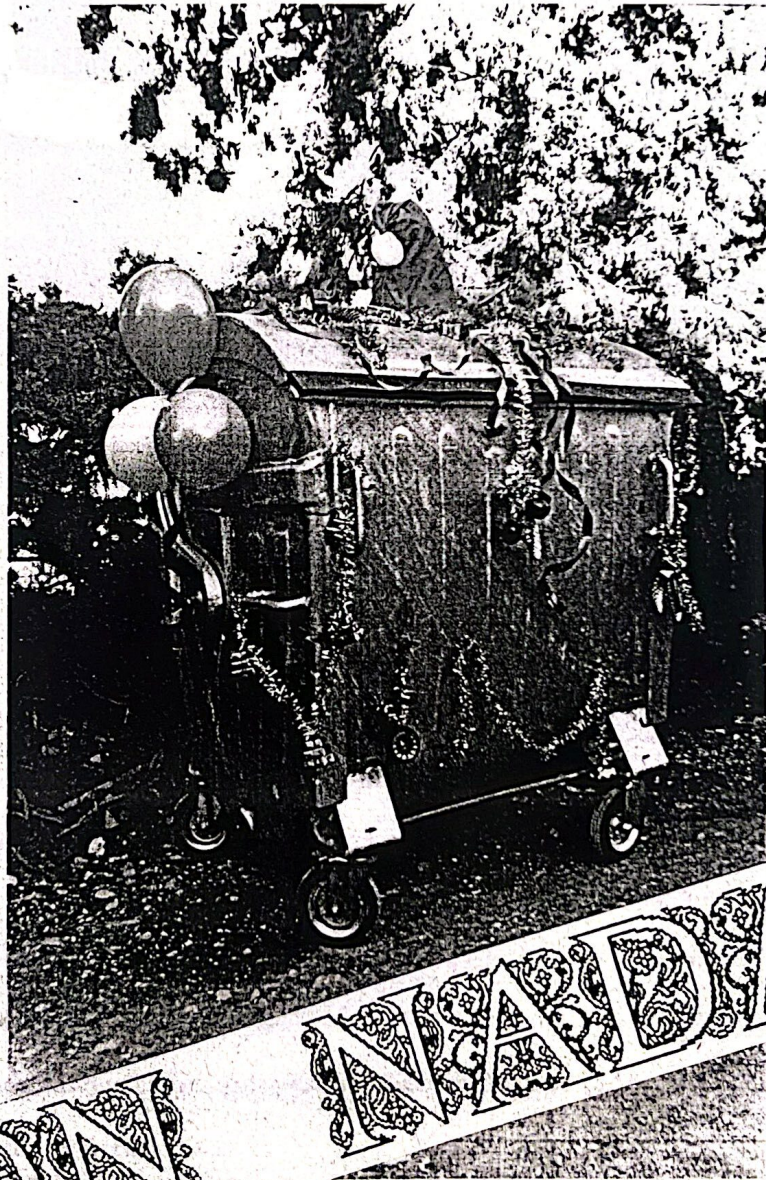
L'ateneu

ORDAL

DESEMBRE - 90

NÚM. 5

JA ENS HAN PASSAT
ELS REIS PER ORDAL

BON NADAL

editorial

ENHORABONA ! Gràcies a la lloable iniciativa del nostre Ajuntament ja no veurem repetir-se (i esperem que per molt de temps) imatges com la de la fotografia. Perquè com deia un veí: " El vidre ja li tiro... però de les caixes què en faig ".

Un cop vist, i demostrat, que el nombre de contenidors era del tot insuficient, se n'han adquirit de nous, i la data per distribuir-los no pot ésser més assenyalada; les festes de Nadal i Reis, dies d'intercanvis de regals i de missatges de bona voluntat.

A partir d'ara els Ordalencs no tindrem excusa per deixar la brossa escampada a terra, amb el perill que comportava d'infeccions i males olors.

I fen servir un conegut refrany molt sentit per aquets dies: " Per Nadal cada ovella al seu corral...i les deixalles als nous contenidors ", encoratgem al nostre Ajuntament a que no s'aturi aquí, i s'endaguin altres campanyes per millorar l'entorn i sobre tot el poble de l'Ordal.

LA JUNTA DE L'ATENEU ORDALENC DESITJA A TOTS ELS SEUS SOCIS

BON NADAL I FELIC ANY NOU

miscel·lània

ELS PRÉSSECS DE CASA NOSTRA

Per parlar dels préssecs es farà necessari anomenar Ordal. Aquest poble situat a l'Est de la Comarca de l'Alt Penedès va ser la porta d'entrada del cultiu dels préssecs al voltant de l'any 1929.

El senyor Casas d'Ordal anava a treballar de pagès a Molins de Rei i és aquí on s'adonà que els préssecs que ell cultivava a Molins eren molt més rentables que les vinyes que hi tenia a Ordal.

Tot i que el tractaven de boig, arrencà les seves vinyes i les plantà de préssecs. El peu d'aquests el posà d'ametller ja que es molt més resistent.

La raó de posar peu d'ametller va ser la següent: El peu del préssec no resisteix l'acció de la calç que bloqueja l'arrel i aleshores es posa groga i es seca.

Posant peu d'ametller el pagès s'estalvia el tractament en ions de ferro, que hauria de posar per tal d'evitar el bloqueig i la mort de les arrels.

els resultats van ésser satisfactoris, llavors el cultiu d'aquests arbres fruiters es va estendre cap altres pobles: Lavern, Cantallops, Sant Pau, etc...

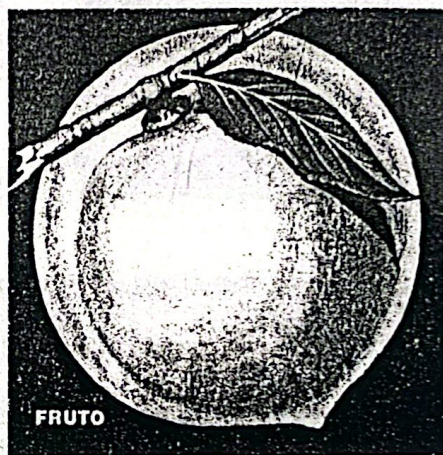
Els terrenys d'Ordal, part alta de la Comarca, son adients pel cultiu dels préssecs car tenen molta calç. Els terrenys de la resta de la comarca no són tan bons deguts que és molt més argilós i l'aigua es filtra ràpidament.

En canvi a Ordal, Cantallop, Lavern i Sant Pau, el terreny reté l'aigua i amb poc que ploqui la collita és segura.

Els préssecs d'aquests pobles eren els més bons i els de millor preu.

Més tard quan va apareixer noves tècniques i varietats de préssecs, el conreu es va estendre cap altres indrets de la Comarca, la qual cosa perjudicà la comercialització dels préssecs a Ordal i les seves rodalies.

La problemàtica del conreu dels préssecs es doble: D'una banda tenim la feina de la collita que ha de ser ràpida, artesanal i oportuna, ja que es tracta d'una fruita de poca durada que exigeix molta mà d'obra i a més s'ha de consumir molt aviat. D'altre banda ens trobem amb la problemàtica de la comercialització, car la competència del mercat ha creat

moltes varietats de préssecs que amb diferent gust i amb diferent època de maduració fan que el conreu dels préssecs no sigui massa rentable.

A la nostra Comarca Covides s'encarrega de la comercialització dels préssecs. El darrer any van vendre un milió de kg.

La superfície dedicada al cultiu dels préssecs a l'Alt Penedès és aproximadament un 5 % de la terra conreada.

El conreu del presseguer és quelcom diferent del de la vinya, però té com aquesta les feines de podar, llaurar, solfatar, etc.. La collita es desenvolupa del juny fins l'agost segons la varietat del dels préssecs.

Nens de 5^è

Col·legi Públic "El Montcau" (Ordal)

EL MEU POBLE

No penseu que vagi a fer propaganda del meu Poble, perquè vinguin més estiuejants, ja que no tinc pisos per llogar, ni torres per vendre, però com que m'hi trobo tant bé, em sembla que tothom tindria que ser igual. Tenim establiments de tot tipus, transports en general, inclòs autocars, una aixeteria molt important, la qual exporta a varies parts del món, saurís que treuen aigua d'on no n'hi ha, màquines excavadores per tot tipus de rebaixos, també tenim una residència de dotze avis, ben atesos i tractats amb molt de "carinyo", com ja saben n'estem construint una altra per dotze persones més. Empreses de construcció també n'hi ha varies, i tenen més feina de la que volen, també tenim una cava molt important que dona bò de mirar des de la carretera; no voldria oblidar-me del Carlos de Cal Met, el nostre manyà que és un artista per treballar el ferro, si m'oblido d'algú que em perdoni, ja que com us podeu imaginar, m'agradaria ampliar molt més la llista. Seguint els avantatges, m'agrada resaltar que tenim unes muntanyes pròdigues en rovellons i d'altres espècies que ens fan les delícies del paladar.

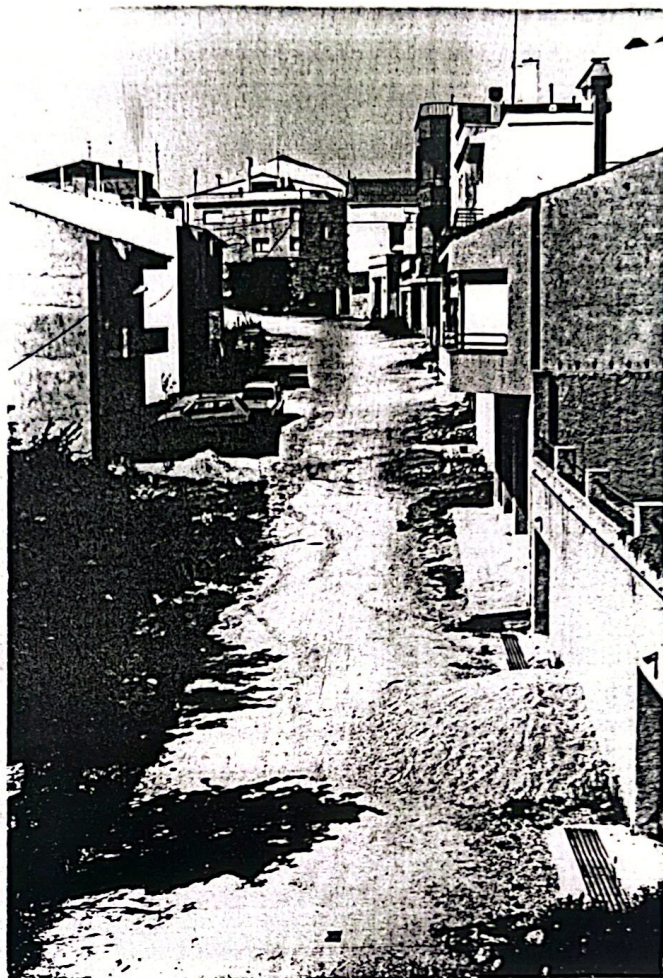
ORDAL, nucli important del municipi de Subirats, que com va dir molt be l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya Sr. Jordi Pujol, en el discurs que pronuncià en la inauguració de portada d'aigües (que prou falta ens feia) en el que s'expressava dient, dóna bó de passejar-se per aquest poblet, puig encara que sabem de la seva antiguetat, sembla un poble nou, ja que les cases que no están restaurades, es compten amb els dits.

Però, com a tot arreu, també ens manquen moltes coses, la primera i principal és l'asfaltat de carrers, que sembla ser, estar a punt de començar, llàstima que aquest primer pla no contempli tot el poble, llavors si que semblaria un paradís.

L'altre cosa que he sommiat desde molt jove, és que la nostra Societat Recreativa, pogués obrir-se tots els dies de l'any per a tots els jubilats i demás socis que tinguessin el gust d'entrar-hi a qualsevol hora del dia; alguns opinaran que dit establiment, no té vida propia, però jo dic, que si hi haguessin un parell d'habitacions per un matrimoni,

encara que tingués fills, donant l'habitatge, a les males sense pagar, es podria trobar l'interessat, ja que el marit podria treballar en una empresa d'Ordal i la muller podria obrir el local per els pocs o molts que volguessin anar-hi.

L'última cosa que voldria exposar, és la gran necessitat que tenim a Ordal d'una Caixa o Banc, per no haver-nos de desplaçar cada vegada que tenim una petita necessitat, a mi em sembla que la culpa és de tots, per no estar units a l'hora de demanar una cosa per al be de tots.

Josep Vendrell i Ros

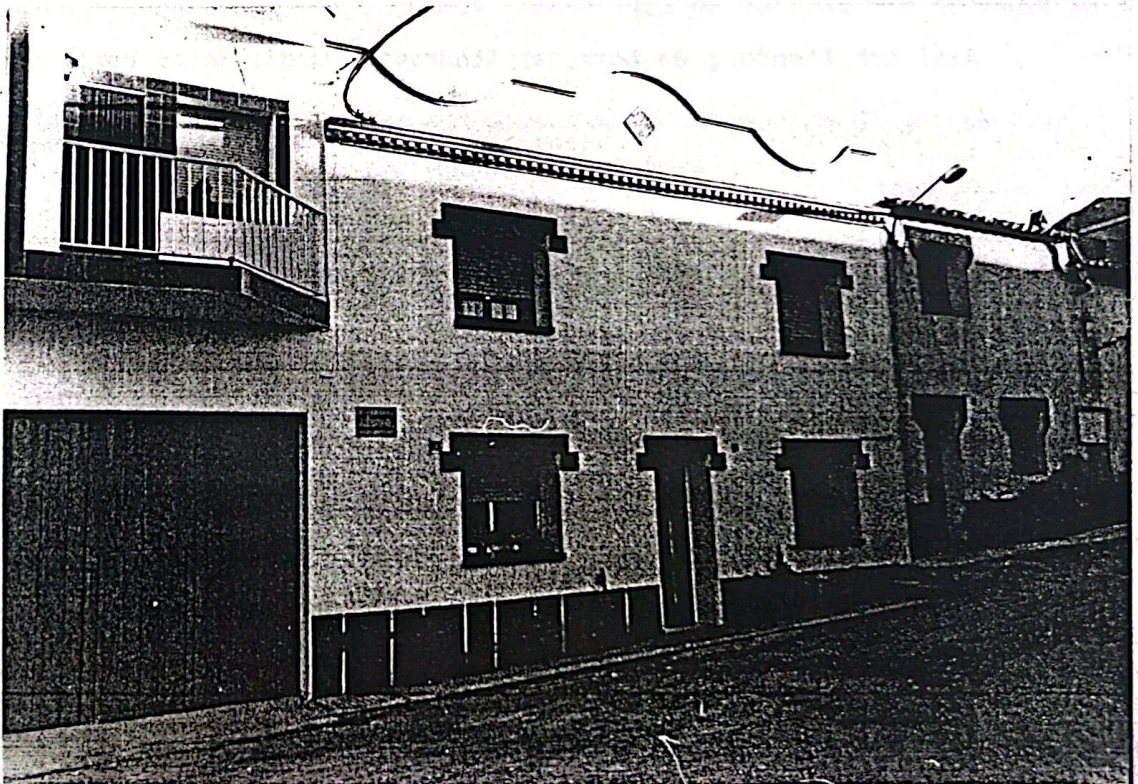
PER UN ORDAL NET I BONIC

Per molts dels ordalencs, aquests darrers mesos seran recordats per la moguda i el ball de números que ens ha ofert el projecte d'asfaltat dels nostres carrers.

Però tot ha quedat com la clàssica tempesta d'estiu i, passada aquesta, tot torna a la calma i sembla ser que, el vaixell, no ha naufragat, i ara tothom espera la seva arribada a bon port. Sí perquè, després de tot, ens fa pensar que tindren per fí els carrers ben bonics, amb voreres de panots, vials asfaltats i places dures.

Els nostres carrers lluiran d'allò més i tots els ordalencs podrem passejar cofois, com aquell que estrena sabates noves. Però no aixequen gaire la vista del terra, perquè el paisatge que s'ens dibuixa no és gaire afalagador. Sí, la imatge d'algunes de les façanes de les nostres cases és deplorable. El temps no passa en và per alguna d'elles i, per una manca de consciència o possiblement l'oblit del propietari d'arrendar-les i netejar-les, poden a la llarga, ser un perill per l'innocent vianant.

La problemàtica està exposada i molts ens preguntem què cal fer. I és aquí on l'Ajuntament hi pot jugar un paper importat, desenvolupant, els seus serveis tècnics, un programa de Rehabilitació i Manteniment d'Edificis.

La casa d'en Josep Casas i Fortuny "Cal Cegu", un bon exemple a seguir.

Així l'Ajuntament hi pot col.laborar amb:

- Un assessorament de la normativa urbanística del poble, indicant els materials, sistemes o dissenys dels elements de les façanes.
- Un assessorament sobre crèdits i condicions sobre plans de Rehabilitació d'Habitatges endagat per la Generalitat.
- Tramitar les sol.licituds de Rehabilitació d'Habitatges davant els organismes competents, en cas d'ésser necessari.

Soc conscient de l'esforç que aquesta proposta representa per a molts dels propietaris d'edificis de l'Ordal, després de la despesa que suposa l'asfaltat dels carrers, però l'Ajuntament pot ajudar a tots aquells que s'acullin a rehabilitar la seva façana amb:

- L'exempció total de la Contribució Territorial Urbana de l'any en curs.
- La gratuïtat del permís d'obres, que sempre és preceptiu sol.licitar.

El tema no és nou. Altres Ajuntaments ja han desenvolupat propostes similars.

El carrer és un lloc públic, on hi ha d'haver un ordre, una coherència entre els diferents edificis construïts, ja no parlo de tirar la casa a terra i fer-la nova (que en alguns casos fóra el millor) sinó de pintar-la i renovar-la.

Penso que la façana d'un edifici és la imatge del propietari al carrer.

Així amb l'esforç de tots, sí tindrem un Ordal Net i Bonic.

Kin_____.

AVUI

Avui he observat el cel, i he quedat meravellada de la quantitat de coses que hi ha: avions, pols, trossos de papers voladors, objectes sense identificar, aire, cagarades d'ocells, ocells....

He observat els ocells i els he vist tan lliures, que m'ha agafat enveja. Volen d'un cantó cap a l'altre del cel enjogassats entre ells, descansen sobre les lleugeres branques dels arbres disfrutant de la meravellosa brisa, o del vent fresquet del matí, piquen un xic d'aquí i un altre xic d'allà i confeccionen el seu menjar quotidià segons el gust del moment,

es passegen d'un lloc a l'altre del país sense pagar impostos, s'ajunten lliurement segons les seves necessitats fisiològiques: Es tot un mon de llibertat.

Al cap d'una estona m'he adonat d'uns fets molt importants: els ocells no tenen cotxes per viatjar, ni trens, ni avions, ni casa on anar a descansar després del treball que podria facilitar alguns dies de vacances a l'any sense tenir la necessitat d'anar a cercar el menjar diàriament qui sap on. Els ocells no tenen un amor fidel o una companya estable, han de fer l'amor amb qui estigui disposat a fer-lo, que ben poques vegades coincideix amb aquell que voldrien, a no ser que sigui un exemplar afavorit per la natura, no tenen ni un rasser en dies de pluja, ni un plat a taula, i els seus vols continuats pel cel són per cercar l'àpat diari que tal vegada s'ha de quedar amb les engrunes d'alló que no ha volgut el més fort.

Els ocells són lliures, si !, però m'agradaria saber quin mot utilitzen ells per definir la nostra vida quotidiana.

Anna Rovira

bústia

Som una família que fa vint-i-tres anys que de l'Ordan varem haver de marxar però avui amb il·lusió molts caps de setmana els hi venim a passar.

Les meves pobres lletres són sols una petita mostra d'agraïment a l'esforç d'una junta que com aquesta costarà de trobar.

Jo des de casa meva he vist i puc afirmar el molt que s'ha fet i s'ha treballat, l'esforç d'uns homes i el Jaume en particular que amb el camió i la pala el treball més gran hi ha posat.

Penso que són moltes les persones que vos agraeixen, però per escriure unes lletres d'agraïment no tenen temps, encara que reconeixen el molt que heu fet.

Jaume i Junta tota del Centre Ordalenc penseu que el vostre treball i esforç quedarà gravat a la memòria dels Ordalencs que estimen aquesta Societat i les generacions que vindran tots sabran que hi va haver uns fermes homes que amb molt d'amor i treball varen arreglar l'Ateneu de l'Ordal.

Cèlia Vendrell i Ros, Cornellà

poemes

POEMA A L'ORDAL

Plau-me joiosament parlar d'Ordal alguna o altra volta,
encara que algú em diu que tot el referent a l'Ordal,
(cosa que jo trovo molt molt ximple i poca solta,) que tot de l'Ordal no fa ni be ni mal.....

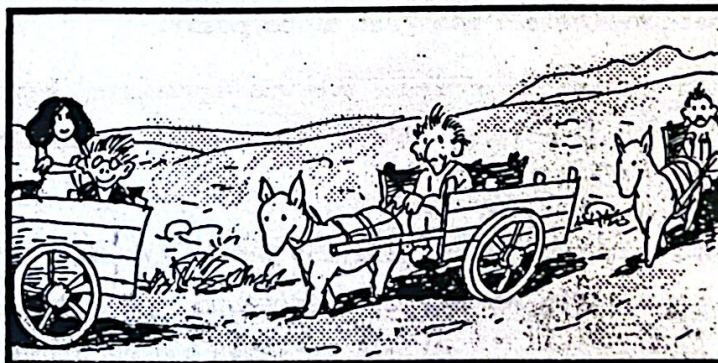
Mes, com no ha d'agradar-me aquest bell i enlairat poblet
si en ell tinc els aimats records de ma infantesa
i per mi aquests records son cosa dolça i noble,
de tota mena gran, i tota insignificant petitesa.....

Que aquí nasqué Na Elvira Vendrell, la meva dolça mare,
a la bella caseta d'aquí a Cal Fèlix del Novençà,
i aquí venia a festejar-la el meu bon pare,
qui fermament constant d'ella es va enamorar....

En Jaume Marigó, de Lavern, enamorat pujava
dia per altre i dos arreu a dalt de l'Ordal...
a peu per boscos i dreteres, i de nit tornava
aimant de Na Elvireta, amb un amor formal...

Ella era una d'aquells deu germans, algú molt gran;
filles i fills del meu ferm i altíssim avi
qui fou en Fèlix del Novençà, alt com gegant...
i el seu hereu, l'oncle Joan Juanet un savi,

Que ell feia de mestre aquí a l'Ordal son poble
i ensenyava amb un llibre sol, molt gran, grandios,
i de sa casa tothom en deia, a cal bon mestre,
i per molts anys tingué i lluí aquest nom tan honorós...

Des de Sant Sadurní pujat a peu pels casots i les dreteres
aquells de l'altíssim i famos Pi de Moltó, la meva mare
i jo anavem a l'Ordal portats per la il.lusió i les fal.leres
de veure jo l'avi i l'àvia, i ella també sa mare i pare...

Aquell meu avi Fèlix tant alterós, que fou Carlista,
m'ensenyava sa boina vermella amb borla, i son timbal
i em deia que ell fou un capità, i un cap de llista,
i que li faltà poc, molt poc per ésser general...

I cridava, tot tocant el timbal, ram pataplam: volem Carlos Seté,
que és home que mai la vida ens traeix ni enganya,
i és de gran honradesa i de gran fe,
i el volem, ram, ram, ram pataplam; el volem per rei a Espanya....

De l'àvia, que es deia per nom Marineta o Marina,
si que en tinc un únic i descolorit petit retrat,
li deien la Marineta i la Marina de la petxina,
valia una pesseta la mitja dotzena, i el quadre el tinc guardat,

Més, ni jo, ni ningú, te cap retrat de l'avi Fèlix del Novençà,
perquè les hordes carlistes li havien encaputxat
que els retrats s'emporten part del que es deixa retratar,
i mai de sa vida ningú conseguí poder-lo fotografiar....

Molts fills d'Ordal foren monjos, religiosos i frares
i molts altres s'embarcaren i foren indians i mexicans,
i moltes filles esdevingueren de totes ordres monges,
i alguns altres Ordalencs, foren tranquilament capellans....

I jo que em sentí interessat per indagar i esbrinar,
l'origen d'aquest nom tan curiós i rar de l'Ordal,
després de cinc mil llibres llegir i consultar,
en decanto per creure i acceptar ben formal:

Que abans de ROMA i GRECIA; i de PERSIA i EGIPTO
i segles abans, però molts, de l'època feudal
es va trobar un llibre i pergamins, en una cripta,
que revela i explica el secret i l'origen de l'ORDAL.

En les llengües del PANCRIT i del SANSKRIT inlegibles,
que són les més antigues i rares d'aquest mon,
però, uns savis indús i egipcis amb son saber inflexible,
han esbrinat i aclarit el motiu de l'ORDAL, i el seu nom...

Revelen i asseguruen, en temps inmemorial, aquí hi hagué una ORDALIA,
que aixó es un gran torneig d'homes terribles i esforçats,
per dirimir si la nació seria una de dos, HISPANIA o GALIA,
guanyaren els HISPANS, i fundaren ORDAL, i fugiren els GALS ben derrotats.

Jaume Marigó i Vendrell

"EL MEU POBLE DE L'ORDAL"

Sota els plecs d'unes verdes muntanyes
movent-se els arbres com bandera ondulant
hi espurneja un petit poble
amb l'esperit i força d'un de gran.

Aquí a l'Ordal la lluna és més clara
i el cel més estrellat
aquí es respira natura
més pau i tranquil·litat
i no hi ha fum com a la ciutat.

Fa molts anys que jo naixia
aquest poble per mi seria
el més estimat del món
cap més igualar-lo podia
en tota la rodalia
ni en tot el contorn.

Ordal és el poble que molts estimen
aquí veiem la llum primera
i els primers passos donem
són la nostra terra i les pedres
i l'herba que trepitgem.

Per circumstàncies de la vida
d'Ordal vàrem haver d'emigrar
en el poble molts pensavem i enyoravem
i els ulls sols volien plorar
però el cort em deia que algun dia
hi podríem retornar.

Avui venim al volgut poble
contens i il·lusionats
cuidant les flors i arbres
que per nosaltres son plantats.

Elles estan tristes
quan veuen que no hi anem
les roses es marceixen
els geranis i clavells
però que s'en tornen de boniques
quan senten que les reguem.

Qui no estima el seu poble
es un fill degenerat
jo lluny d'ells però el cor aquí clavat
i un cop morta
aquí vull que sigui enterrat.

Cèlia Vendrell i Ros, Cornellà

EL CARTER

Em dic Pere el vostre carter
aquell home que sempre corre
perquè la feina no podria fer

El meu recorregut és
de Cornellà a Vilafranca
el meu treball anar a buscar
classificar les cartes i repartir-les, i a...

A Ordal ja m'esperen
Cal Rial, Revella i Capella
Sant Pau i Cal Rovira
també la Guardia, urbanitzacions
segueixo tots els recons
Cantallops, El Pago i Can Sala
i sense deixar mai a Can Rosell

Soc el carter que més treballa
i menys es paga
faig com aquell drapaire
que treballava molt
i no guanyava gaire

Però el bon servei es el primer
i desitjar-vos també
Feliç Nadal i un Bon Any.
de tot cor us desitja ara i sempre
PERE EL CARTER

Cèlia Vendrell i Ros, Cornellà.

NADAL

Benvingut sias Nadal,
com cada any vens plé de pau
abraçant petits i grans.

La festa en família cel.lebrem
i tots junts la disfrutem
amb rialles i cançons
pandaretes i torrons.

No deixem passar les tradicions
de joia ens ompliran
quan la casa adornem
i així la festa commemorem.

Els petits no paren de picar,
el tió volen fer cagar,
en mig de pregàries i cançons
molts regals surten del tronc.

Benvingut sias Nadal
en aquesta festa com cada any.

Mª Rosa Tres.

SOLUCIONS ALS ENTRETENIMENTS

La creu metàl·lica la podem trobar en el Fondo del Fornot, a sobre de la
vinya de l'Andreu de "Cal Maríno". L'esmentada creu commemora l'afusella-
ment, el juliol de 1936, de quatre persones (tres capellans i un civil).
A la base de la placa s'hi troben tres vaines de bales de fusell.
L'esquiador ha baixat pel camí nº 1.
Noi, la patacada ha sigut tan forta, que és impossible comptar la constela-
ció d'estrelles que has fet.

Aquest Salm el vaig copiar d'un llibre de poemes d'un senyor el nom del qual no recordo, ell va escriure en record de la mort del seu fill.

Jo el voldria presentar en la memòria de la mort de l'Angel que fa tants pocs dies ens va deixar, i afegir que són tots els seus amics que sempre el recordarem.

Mª Angels Curto

SALM: DES DE LA NEGROR DE L'ANY 1978

Crist que fort que jugues quan hi jugues
i com anorrees el que vols !
Tens a la mà dreta un mall
i un fuet que xiula hi ha en l'altra,
Esmicola, arrabassa
i tot el que anava dret tira avall.

Vares voler trompes, gernació
dies, dies i més precés
per aterrar els murs de Jericó
Cinc minuts, però han bastat
per treure'ns la nostra fortalesa
nostre reducte, nostre bastió, nostre fill!

No hem gosat enfrontar-nos amb tu
ans t'hem pregat
i ens hem humiliat davant teu

T'hem venerat
i en les misses t'hem lloat
però has volgut mostrar com ets de fort
amb servents tan minsos com nosaltres
imperfectes, febles, i ens has ferit en el més viu!

Crist ! Perquè ho has fet ?
Que t'havia fet de mal el nostre fill ?
On! Crist com has collat de fort !

Es que no hem suportat això tan punyent
que ens has ferit
i ho hem clos amb un somris
abraçan-te ?

I ara que farem nosaltres
pares, joves, desvalguts
aviat envellits, entristits
que semblen com encalçats
per la teva destra ?

NADAL DIA 25/12/1990 A LES 7 DE LA TARDA TEATRE A CARREC DEL GRUP

" TERRA BAIXA "

EL CAFÈ DE LA MARINA

DE JOSEP M^a DE SEGARRA

REPARTIMENT

Libori:	Josep Bagués	Maria:	Anna Garriga
Caterino:	Teresa Miró	Rafeel:	Antoni Soler
Rosa:	Montserrat Vendrell	Claudi:	Jaume Vendrell
Salvadora:	Angels Curtó	Artista:	Paquita Alvarez
Rufina:	Conxita Llorens	Valent:	Joan Raventós
Rufí:	Isidre Ros	Bernat:	Salvador Julià
Luard:	Jaume Pi	Tia:	Carlos Fortuny
Baldiri:	Josep Vendrell	Moreno:	Joan Esteve
Gracieta:	Marta Garriga	Antonet:	Oscar Tuyà
		Gallaret:	Ramon Alemany

APUNTADOR: Mª ROSA LLORENS
DIRECTOR : SALVADOR JULIA
TRANSPUNT: MONTSE IBAÑEZ

UN CONTE DE NADAL

EL PASTORET DEL PESSEBRE

En Pepito Pebre cada any per Nadal feia el pessebre, així quan ja s'apropava el dia de Nadal treian de les golfes la caixa gran on hi guardava les figuretes, l'estrella d'Orient, el pont de fusta per passar el riu, i el paper blau amb estrelles de plata per fer el cel del pessebre, les serpentines, les boletes de colors..., ja tenia la molsa, les pedres i les branques que feia servir d'arbres, tot estava a punt i el diumenge a la tarda va construir el pessebre.

Aquest any havia de col·locar una nova figura, la d'un pastoret que feia cara de ser molt, però que molt entremaliat, primer va pensar on col·locar el nou pastor: "potser que el posi a l'Annunciació ?, potser davant del nen Jesús ? , potser ... Ah- ja està, el posaré a pasturar un ramat a dalt d'aquesta muntanyeta". Després es va aturar una estona buscant un nom pel pastoret, a la fi el batejà amb el nom de Jaumó Rabadà (igual que aquell personatge que tant li agradava dels contes d'en Folch i Torres). Quan va anar a dormir només li mancava posar el cel del pessebre.

El dilluns de bon matí abans d'anar a l'escola va col·locar el cel plé d'estrelles i penjà enlaire l'estrella d'Orient perquè els Reis Mags la podessin veure bé, s'ho va mirar tot ben bé i content de tenir la feina feta, i ben feta, va marxar cap a l'escola.

Anaven passant les hores i el pastoret entremaliat, en Jaumó Rabadà, s'avorria només pasturant el ramat i pensà alguna entramalladura per distreure's... la gent que anava a adorar passaven per un caminet al peu de la muntanya, i en Jaumó els cridà ben fort "que ve el llop, que ve el llop, auxiliiiii !!. En sentir els crits d'auxili la gent pujà muntanya amunt a ajudar-lo, però com que era mentida, quan foren al costat del pastoret veieren com aquest se'n enreia de la cara esbufegada de la gent i de la cara d'enfadats que van posar davant l'engany, renyaren molt al Jaumó i s'entornaren al camí.

En Jaumó, no fent cas dels renys, pensà alguna altra malifeta per passar l'estona més divertida, i amb aquestes es va fixar amb "el caganer" que un tros més avall de la muntanya estava enfeinat "estrebant". En Jaumó li digué a un dels seus gossos, que estava molt ben ensinistrat, que anés a espantar al caganer. El gos així ho feu.... Ah ! si hagéssiu vist el pobre caganer corrent, amb les calces que li queien!... i el gos al darrera! A la fi el pobre caganer va despistar el gos, i va poder continuar estrebant en un altre indret de la muntanya.

En Jaumó Rabadà, tot corrent i rient darrera el gos i el caganer s'havia apropiat al cel d'estrelles de plata, i li va fer il·lusió tenir-ne una per jugar, i sense pensar-s'ho dues vegades allargà els braços tant com pogué, i després de molts intents va aconseguir esgarrapar-ne una, però se li va esquinçar un troç de cel i també va fer caure l'estrella d'Orient que guiava als Reis Mags que portaven regals pel Neñ Jesús i per tota la gent. Es clar, els Reis quan no veieren l'estrella es van equivocar de camí i la feuada que van tenir a preguntar a tothom on era l'establia de Betlem.

Quan en Jaumó Rabadà tornà tot content cap a vigilar el ramat, es trobà, tots els bous escampats i espantats. I l'àngel de l'Annunciació ja l'esperava per explicar-li que mentre ell havia fet entremaliadures el llop s'havia acostat al ramat, però els gossos el van poder fer fora. L'àngel el renyà, i en Jaumó s'arrepentí de totes les malifetes que havia fet per divertir-se, i anà davant del Nen Jesús a demanar-li perdó.

Amb aquestes arribà en Pepito Pebre, i si haguéssiu vist la cara que va posar quan veia el seu pessebre!... els bous escampats, l'Estrella d'Orient per terra, un troç de cel esquinçat, el caganer espantat, els Reis perduts, i encara més, la gent enfadada li explicaren la mentida del llop que en Jaumó els havia fet.

En Jaumó tot tristot i arrepentit li demanà perdó a en Pepito i li va pregar que perquè el perdonés ell l'ajudaria a arreglar el desgavell del pessebre, quan ell només volia divertir-se, i no es pensava fer tant d'enrenou.

Aquella mateixa nit abans d'anar a dormir tot tornava a ésser al seu lloc perquè en Jaumó i Pepito treballaren de valent, i no sabeu? doncs en Pepito Pebre li regalà un grapat d'estrelles de plata al nostre Jaumó Rabadà.

..... i conte contat ja s'acabat.

Mª Angels Curto

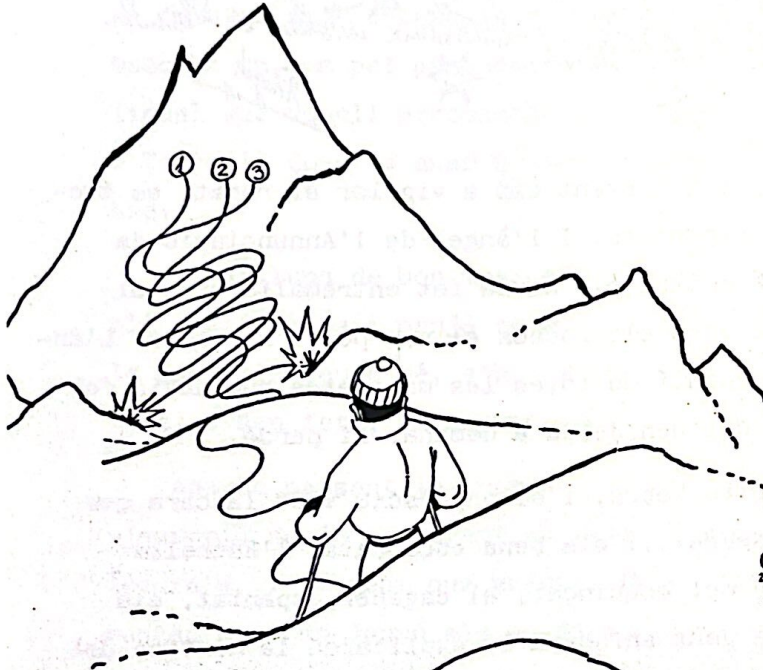
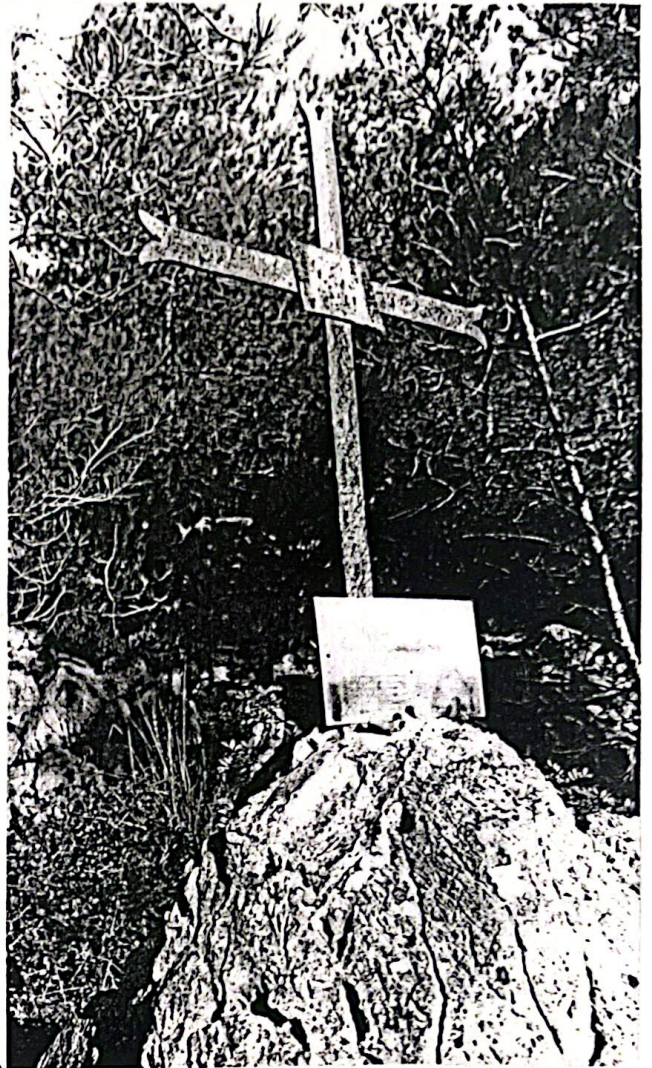
Dedicat als meus alumnes de cicle inicial de Vilobi del Penedès.

entreteniments

PER LES RODALIES DE L'ORDAL

Sabeu en quin indret de les nostres muntanyes es troba aquesta creu metàl·lica? Per què hi es en aquest lloc? Que hi ha a la base de la placa?

Quin és el camí pel qual ha baixat l'esquiador?

Quina mena d'al·lucinacions són aquestes?

Uneix els punts.

Quina "santa patacada"! Després d'aquest accident ja no estic d'humor ni per a comptar les estrelles. Ajudeu-me.

l' ateneu no és fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.